

Sygn. akt IV P 237/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy - Sąd Pracy w Ząbkowicach Śląskich IV Wydział Pracy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Fudali

Protokolant: Bernadetta Mączka

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2016 roku w Ząbkowicach Śląskich

na rozprawie

sprawy z powództwa: **Urzędu Miejskiego w Z.**

przeciwko: **K. P.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej K. P. na rzecz strony powodowej Urzędu Miejskiego w Z. kwotę 15.840,51 (słownie: piętnaście tysięcy osiemset czterdzieści złotych pięćdziesiąt jeden groszy) złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 06 maja 2014 roku do dnia 09 lutego 2016 roku;

II. zasądzone w punkcie I-szym wyroku świadczenie rozkłada na 3 (trzy) raty, w tym: 1 (pierwsza) rata w kwocie 5.280,17 (słownie pięć tysięcy dwieście osiemdziesiąt złotych siedemnaście groszy) złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 06 maja 2014 roku do dnia 09 lutego 2016 roku płatna do dnia 09 maja 2016 roku, 2 (druga) rata w kwocie 5.280,17 (słownie pięć tysięcy dwieście osiemdziesiąt złotych siedemnaście groszy) złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 06 maja 2014 roku do dnia 09 lutego 2016 roku płatna do dnia 09 sierpnia 2016 roku i 3 (trzecia) rata w kwocie 5.280,17 (słownie pięć tysięcy dwieście osiemdziesiąt złotych siedemnaście groszy) złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 06 maja 2014 roku do dnia 09 lutego 2016 roku płatna do dnia 09 listopada 2016 roku, wraz z dalszymi odsetkami ustawowymi w razie zwłoki w terminie płatności którejkolwiek z wyżej określonych rat;

III. w pozostałej części powództwo oddała;

IV. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 1.118,14 (słownie: jeden tysiąc sto osiemnaście złotych czternaście groszy) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt IV P 237/14

UZASADNIENIE

Strona powodowa Urząd Miejski w Z. w pozwie skierowanym przeciwko pozwanej K. P. wniosła o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kwoty 26.913,11 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 20 października 2012 r. do dnia zapłaty.

Ponadto strona powodowa domagała się zasądzenia od pozwanej na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając tak zgłoszone żądanie powód wskazał, że w dniu 19 października 2012 r. pozwana, będąca pracownikiem Urzędu Miejskiego w Z., przez komornika sądowego w sprawie o sygn. akt KM 2075/12 ściągnęła z rachunku bankowego powoda kwotę 36.888,12 zł i w postępowaniu tym pozwana była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika.

Kolejno powód wyjaśnił, że pozwana prowadziła egzekucję na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich z dnia 28 stycznia 2011 r., sygn. akt IV P 18/10 oraz wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 15 października 2012 r., sygn. akt VII Pa 118/12, wydanych przeciwko pracodawcy pozwanej – Urzędowi Miejskiemu w Z..

Powód zaskarżył skargą kasacyjną w/w wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy i w dniu 29 maja 2013 r. Sąd Najwyższy w sprawie sygn. akt II PK 12/13 przyjął skargę kasacyjną do rozpoznania.

Pozwaną pracownicę Urzędu Miejskiego w Z. przed Sądem Najwyższym również reprezentował zawodowy pełnomocnik z wyboru.

Wyrokiem z dnia 2 października 2013 r. , sygn. akt II PK 12/13, Sąd Najwyższy, jak następnie wskazał powód, uchylił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy w części dotyczącej wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Świdnicy do ponownego rozpoznania.

W dniu 27 stycznia 2014 r. Sąd Okręgowy w Świdnicy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie sygn. akt VII Pa 164/13 zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich z dnia 28 stycznia 2011 r., sygn. akt IV P 18/10, w ten sposób, że zasądził od Urzędu Miejskiego w Z. na rzecz K. P. kwotę 8.920,80 zł.

Wobec okoliczności, iż pozwana otrzymała od Urzędu Miejskiego w Z. kwotę 26.913,11 zł bez żadnej podstawy prawnej, powód działając na podstawie art. 455 k.c. wezwał ją do zwrotu tej kwoty pismem z dnia 18 kwietnia 2014 r. w terminie 7 dni od dnia doręczenia przedmiotowego wezwania, jednakże pozwana odmówiła zwrócenia jakiegokolwiek kwoty.

W dalszej kolejności powód podniósł, że pozwana otrzymała przed zmianą wyroku należność w kwocie 31.655,04 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 60,00 zł, koszty zastępstwa w postępowaniu egzekucyjnym w wysokości 2.400,00 zł, opłatę egzekucyjną w kwocie 2.732,53 zł, wydatki gotówkowe w kwocie 39,55 zł i koszty przelewu w wysokości 1,00 zł , a zatem łącznie Urząd Miejski w Z. przelał sumę 36.888,12 zł.

Zdaniem powoda, w wyniku zmienionego wyroku pozwana miała jedynie podstawę do otrzymania od powodowego pracodawcy należności w kwocie 8.920,80 zł i ewentualnie koszty zastępstwa w postępowaniu egzekucyjnym w wysokości 300,00 zł, opłatę egzekucyjną w kwocie 713,66 zł, co łącznie daje sumę 9.975,01 zł.

Zatem różnica między uzyskaną przez pozwaną sumą 36.888,12 zł, a należną jej kwotą nie wyższą niż 9.975,01 zł wynosi 26.913,11 zł i w ocenie powoda to właśnie ta kwota jest niezależna pozwanej, którą powinna zwrócić powodowemu Urzędowi Miejskiemu w Z..

Powód powołał się na przepis art. 405 k.c., który to stanowi, że kto bezpodstawnie uzyskał korzyść majątkową, ten zobowiązany jest do jej wydania (tzw. bezpodstawne wzbogacenie).

Zgodnie zaś w przepisem art. 410 k.c. szczególnym przypadkiem bezpodstawnego wzbogacenia jest tzw. świadczenie nienależne, czyli sytuacja, w której osoba świadcząca nie była zobowiązana do świadczenia względem osoby na rzecz której świadczyła.

Konsekwencją świadczenia nienależnego jest uprawnienie podmiotu zubożonego , w tym przypadku Urzędu Miejskiego w Z., do dochodzenia zwrotu świadczenia na drodze sądowej i taka sytuacja zachodzi, zdaniem powoda, w niniejszej sprawie, gdzie pracodawca na podstawie zmienionego wyroku sądowego został pozbawiony kwoty, którą pozwana otrzymała, podczas gdy nie była uprawniona do jej otrzymania w tak dużej wysokości.

Ponadto powód stwierdził, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzą wątpliwości, iż pobrana z majątku powoda na rzecz pozwanej łączna kwota 26.913,11 zł, na podstawie przeprowadzonej egzekucji, uzyskana została w ramach spełnienia świadczenia wynikającego ze zmienionego następnie wyroku Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich.

Powodowy pracodawca przytoczył także orzecznictwo sądowe, z którego to wynika, iż uchylenie lub zmiana prawomocnego wyroku sprawia, że spełnione na jego podstawie świadczenie jest nienależne w rozumieniu przepisów Kodeksu cywilnego – art. 410 k.c.

Dodatkowo z nienależnym świadczeniem mamy do czynienia w sytuacji, gdy w chwili spełnienia świadczenia jego podstawa prawna istniała, a odpadła już po spełnieniu tego świadczenia.

W świetle powyższego strona powodowa uważa, że pozwana miała powinność przewidzenia obowiązku zwrotu wyegzekwowanego świadczenia, gdyż wiedziała, że jej sprawa została przez powoda skierowana do Sądu Najwyższego i zaskarżony skargą kasacyjną wyrok, stanowiący podstawę egzekucji, może ulec zmianie lub uchyleniu.

Na podstawie przytoczonych jak wyżej okoliczności powód stoi zatem w niniejszej sprawie na stanowisku, iż spełnione przez niego świadczenie było nienależne w rozumieniu art. 410 k.c., zaś zgodnie z art. 405 k.c. kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości.

Pozwana K. P. wniosła o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu według norm prawem przewidzianych.

W pierwszej kolejności pozwana podniosła, iż żądanie strony powodowej jest bezzasadne, gdyż zasądzoną na jej rzecz należność wyegzekwował Komornik Sadowy przy Sądzie Rejonowym w Ząbkowicach Śląskich w sprawie sygn. akt KM 2075/12 i podstawą prowadzonej w tym zakresie egzekucji był wyrok Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich z dnia 28 stycznia 2011 r., sygn. akt IV P 18/10, opatrzony klauzulą wykonalności.

W tej sytuacji pozwana uważa, iż twierdzenie strony powodowej, że pozwana otrzymała wyegzekwowaną należność bez podstawy prawnej jest bezzasadne.

W ocenie pozwanej, nie znajduje również uzasadnienia twierdzenie pozwu, że nastąpiło bezpodstawne wzbogacenie, a wyegzekwowane świadczenie jest świadczeniem nienależnym w rozumieniu art. 410 k.c.

Pozwana zwróciła bowiem jeszcze raz uwagę, iż powód był zobowiązany do świadczenia na podstawie wyroków Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich oraz Sądu Okręgowego w Świdnicy zobowiązujących Urząd Miejski w Z. do wypłaty na rzecz pozwanej świadczeń pracowniczych w związku z bezzasadnym rozwiązaniem umowy o pracę i w tej sytuacji w żadnym wypadku nie może być podnoszony zarzut, że świadczenia zasądzone w/w wyrokami były świadczeniami nienależnymi.

Kolejno pozwana podkreśliła, iż strona powodowa domaga się odsetek za zwłokę od dnia 20 października 2012 r., pomimo, że wezwanie do zapłaty zostało wysłane do pozwanej dopiero w kwietniu 2014 r.

Nadto pozwana zarzuciła, że strona powodowa jest zobowiązana do odprowadzania składek na ubezpieczenie społeczne oraz zaliczki na podatek dochodowy od świadczeń wypłacanych pracownikom, a zatem nie może domagać się od pozwanej należności przekazanych na rzecz tych podmiotów.

Dalej pozwana podniosła, iż w rozpoznawanej sprawie zachodzi również sytuacja przewidziana w art. 409 k.c., który to przepis przewiduje, że obowiązek wydania korzyści lub zwrotu jej wartości wygasa, jeżeli ten, kto korzyść uzyskał, zużył ją w taki sposób, że nie jest już wzbogacony.

W tym aspekcie sprawy pozwana wyjaśniła, iż nie wiedziała, że strona powodowa wniosła kasację, a pieniądze wyegzekwowane przez komornika zużyła na koszty swojego utrzymania, w tym zwłaszcza na koszty leczenia, gdyż

bardzo podupadła na zdrowiu w związku z trwającym kilka lat procesem, w którym pomawiana była o działanie na szkodę Gminy Z..

Ponadto, jak wskazała, poniosła wydatki związane z kosztami procesu, a także pochówkiem dwóch bliskich dla niej osób.

Pozwana zwróciła także uwagę, że przez kilkanaście miesięcy pozostawała bez pracy i bez środków do życia i w tej sytuacji zmuszona była zaciągać pożyczki na bieżące utrzymanie, które spłaciła po spełnieniu przez powoda świadczenia zasądzonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabkowicach Śląskich.

W kontekście powyższego pozwana uważa zatem, że żądanie pozwu pozostaje w sprzeczności z zasadami współzycia społecznego.

Dopiero bowiem długoletni proces sądowy doprowadził do oczyszczenia pozwanej z zarzutów działania na szkodę gminy i zarzutu nielojalnego, nieuczciwego postępowania wobec współpracowników.

Działo się to w sytuacji, kiedy od samego początku wszystkie fakty wskazywały, że to Burmistrz Miasta i Gminy Z. bezpodstawnie pomawiał pozwaną o takie zachowanie, aby ratować swoją reputację w związku z nieprawidłowościami i uchybieniami, jakie popełniał przy podejmowaniu służbowych decyzji dotyczących gospodarowania zasobem mieszkaniowym.

Z tych też względów pozwana konsekwentnie wniosła o oddalenie powództwa w całości.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny:

Wyrokiem z dnia 28 stycznia 2011 r., sygn. akt IV P 18/10, Sąd Rejonowy – Sąd Pracy Z. m.in. przywrócił powódkę K. P. do pracy na poprzednich warunkach w pozwanym Urzędzie Miejskim w Z. oraz zasądził od w/w strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 31.655,04 zł brutto tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy w okresie od dnia 10 marca 2010 r. do dnia 28 stycznia 2011 r. pod warunkiem podjęcia pracy przez powódkę w wyniku przywrócenie jej do pracy.

dowód: wyrok Sądu Rejonowego – Sądu Pracy w Z. z dnia 28 stycznia 2011 r. zawarty w aktach sprawy sądu pierwszej instancji o sygn. IV P 18/10 k. 335 – 335 odwr.

Wyrokiem z dnia 16 maja 2011 r., sygn. akt VII Pa 43/11, Sąd Okręgowy w Świdnicy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w wyniku uwzględnienia apelacji strony pozwanej, zmienił zaskarżony jak wyżej wyrok sądu pierwszej instancji w ten sposób, że powództwo oddalił i orzekł o kosztach procesu.

dowód: wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 16 maja 2011 r., sygn. akt VII Pa 43/11, zawarty w aktach sprawy sądu pierwszej instancji o sygn. IV P 18/10 k. – 378.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wniosła powódka K. P..

Sąd Najwyższy uwzględnił przedmiotową skargę kasacyjną powódki i wyrokiem z dnia 1 czerwca 2012 r., sygn. akt II PK 262/11, uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Świdnicy do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.

dowód: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2012 r., sygn. akt II PK 262/11, zawarty w aktach sprawy sądu pierwszej instancji o sygn. IV P 18/10 k. – 422.

W wyniku ponownego rozpoznania sprawy, Sąd Okręgowy w Świdnicy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 15 października 2012 r., sygn. akt VII Pa 118/12, oddalił w całości apelację strony pozwanej i orzekł o kosztach procesu.

dowód: wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 15 października 2012 r., sygn. akt VII Pa 118/12, zawarty w aktach sprawy sądu pierwszej instancji o sygn. IV P 18/10 k. – 439.

Od tak wydanego wyroku sądu drugiej instancji skargę kasacyjną wniosła strona pozwana Urząd Miejski w Z. i w jej rezultacie Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 2 października 2013 r., sygn. akt II PK 12/13, uchylił zaskarżony wyrok w pkt I w części dotyczącej wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy i przekazał sprawę w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w Świdnicy do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego, zaś w pozostałej części skargę kasacyjną oddalił, zasądzając od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 120,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Powołana powyżej skarga kasacyjna strony pozwanej z dnia 3 stycznia 2013 r. została doręczona profesjonalnemu pełnomocnikowi powódki w dniu 11 stycznia 2013 r.

dowód: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2013 r., sygn. akt II PK 12/13, zawarty w aktach sprawy sądu pierwszej instancji o sygn. IV P 18/10 k. 488 – 489, zwrotne potwierdzenie odbioru przesyłki poleconej zamieszczone w aktach sprawy sądu pierwszej instancji o sygn. IV P 18/10 k. – 478.

Sąd Okręgowy w Świdnicy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w wyniku ponownego rozpoznania sprawy, wyrokiem z dnia 27 stycznia 2014 r., sygn. akt VII Pa 164/13, zmienił zaskarżony wyrok sądu pierwszej instancji w punkcie II w ten sposób, że zasądził od strony pozwanej Urzędu Miejskiego w Z. na rzecz powódki K. P. kwotę 8.920,80 zł tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, zaś dalej idącą apelację strony pozwanej w tym zakresie oddalił i orzekł o kosztach procesu.

dowód: wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 27 stycznia 2014 r., sygn. akt VII Pa 164/13, zawarty w aktach sprawy sądu pierwszej instancji o sygn. IV P 18/10 k. – 530.

W wyniku wszczętego przez pozwaną w niniejszej sprawie K. P., na podstawie tytułu wykonawczego – prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy w Z. z dnia 28 stycznia 2011 r., sygn. akt IV P 18/10, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, postępowania egzekucyjnego prowadzonego pod sygn. akt KM 2075/12, komornik sądowy dokonał w dniu 19 października 2012 r. zajęcia rachunku bankowego strony powodowej – Urzędu Miejskiego w Z. na łączną kwotę w wysokości 36.888,12 zł, na którą składały się: należność główna – 31.655,04 zł, koszty zastępstwa w procesie – 60,00 zł, koszty zastępstwa w egzekucji – 2.400,00 zł, opłata egzekucyjna – 2.732,53 zł, wydatki gotówkowe – 39,55 zł i opłata za przelew – 1,00 zł.

W dniu 24 października 2012 r. organ egzekucyjny przekazał w sprawie o sygn. akt KM 2075/12 na rzecz pozwanej K. P. wyegzekwowaną kwotę 31.715,04 zł, tj. należność główną w kwocie 31.655,04 i koszty zastępstwa procesowego w wysokości 60,00 zł, przy czym faktycznie po pobraniu przez komornika sądowego zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych pozwana otrzymała należność w kwocie 26.017,04 zł.

dowód: wyciąg z rachunku bankowego powoda z dnia 22 października 2012 r. k. – 5, zawiadomienie o zajęciu rachunku bankowego i zakazie wypłat z dnia 18 października 2012 r. w sprawie o sygn. akt KM 2075/12 k. – 6, zawiadomienie o wszczęciu egzekucji z dnia 18 października 2012 r. w sprawie o sygn. akt KM 2075/12 k. – 7, potwierdzenie wypłaty ze środków budżetowych k. – 15, polecenie przelewu k. – 16, pismo pozwanej z dnia 21 stycznia 2015 r. wraz z załącznikiem – rozliczeniem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy k. 44 – 45, wyciąg z rachunku

bankowego pozwanej za okres od dnia 15 października 2012 r. do dnia 30 października 2012 r. k. – 70.

Z przekazanej przez komornika sądowego w sprawie o sygn. akt KM 2075/12 należności w kwocie 26.017,04 zł, pozwana, w odpowiedzi na wezwanie strony powodowej z dnia 30 października 2012 r., wpłaciła na rzecz Narodowego Funduszu Zdrowia ubezpieczeniową składkę zdrowotną w kwocie 2.458,36 zł oraz dodatkowo przekazała na konto bankowe powodowego pracodawcy kwotę 4.339,91 zł tytułem wymagalnych, „zusowskich” składek ubezpieczeniowych.

Pozwana otrzymała również z urzędu skarbowego zwrot kwoty w wysokości 2.838,00 zł w związku z zawyżeniem wysokości pobranej przez komornika sądowego zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych w trakcie prowadzonego postępowania egzekucyjnego w sprawie o sygn. akt KM 2075/12.

Z uwagi na powyższe, w wyniku m.in. przeprowadzonej jak wyżej skutecznie egzekucji komorniczej, pozwana otrzymała faktycznie do swojej dyspozycji kwotę **22.056,77 zł**.

Natomiast należne pozwanej wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy, określone ostatecznie prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 27 stycznia 2014 r., sygn. akt VII Pa 164/13, wynosiło 8.920,80 zł brutto i po odliczeniu zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych w kwocie 789,00 zł, składki na ubezpieczenie zdrowotne w wysokości 692,50 zł oraz pozostałych składek na ubezpieczenia społeczne w wysokości 1.223,04 zł, odpowiadało kwocie **6.216,26 zł netto** (do wypłaty na rzecz pozwanej).

Świadczenie nienależne, jakie uzyskała od powodowego pracodawcy pozwana, zamyka się zatem w kwocie **15.840,51 zł** (tj. 22.056,77 zł – 6.216,26 zł).

dowód: pismo pozwanej z dnia 21 stycznia 2015 r. wraz z załącznikiem – rozliczeniem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy k. 44 – 45, pismo strony powodowej z dnia 30 października 2012 r. k. – 71, pismo Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Inspektoratu w D. z dnia 20 marca 2015 r. k. – 72, wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 27 stycznia 2014 r., sygn. akt VII Pa 164/13, zawarty w aktach sprawy sądu pierwszej instancji o sygn. IV P 18/10 k. – 530.

Pismem z dnia 18 kwietnia 2014 r. strona powodowa wezwała pozwaną do „zwrotu nienależnie wyegzekwowanej kwoty 28.867,32 zł” w terminie 7 dni od daty doręczenia pozwanej przedmiotowego wezwania.

W uzasadnieniu tegoż pisma powodowy pracodawca wskazał, że „kwota ta została bezpodstawnie ściągnięta przez Komornika Sądowego M. K. z rachunku bankowego (...) na podstawie nieprawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich z dnia 28 stycznia 2011 r., sygn. akt IV P 18/10, który został zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 27 stycznia 2014 r., sygn. akt VII Pa 164/13.”

dowód: pismo strony powodowej – wezwanie do zapłaty z dnia 18 kwietnia 2014 r. k. – 12.

Sąd zważył:

Powództwo, w ocenie sądu pracy, jest częściowo zasadne.

Na wstępie niniejszych rozważań podkreślić przede wszystkim należy, iż jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 kwietnia 2011 r., V CSK 332/10, LEX nr 1129174, do nienależnych świadczeń należą te wymienione w art. 410 § 2 k.c., a jedno z nich związane jest z taką sytuacją, gdy w chwili spełnienia świadczenia jego prawna podstawa istniała, a odpadła już po spełnieniu go. Pojęcie odpadnięcia prawnej podstawy świadczenia łączy się z konkretną podstawą prawną w ramach wykonania zobowiązania, tworzącego tytuł prawny dla tego działania. Roszczenie o zwrot takiego świadczenia powstaje jedynie w wypadku ostatecznego i trwałego odpadnięcia podstawy prawnej, a nie powstaje w razie przejściowego jej odpadnięcia. W przypadku spełnienia świadczenia na podstawie orzeczenia sądowego,

nieprawomocnego lub prawomocnego, następnie uchylonego, nie dochodzi do powstania roszczenia, jeżeli sprawa jest nadal w toku. Dopiero prawomocne zakończenie sprawy i oddalenie powództwa oznacza odpadnięcie podstawy wzbogacenia wobec braku tytułu prawnego wzbogacenia. Następnie odpadnięcie prawnej podstawy świadczenia ma miejsce także w przypadku wadliwości samego zobowiązania lub jego *causae*, jak uchylenie się od skutków prawnych oświadczenia woli, odwołanie darowizny, rozwiązanie umowy przez sąd, niemożliwość świadczenia wzajemnego, po spełnieniu świadczenia drugiej strony.

Podobnie wypowiedział się również Sąd Apelacyjny w Poznaniu stwierdzając w wyroku z dnia 29 grudnia 2005 r., I A Ca 1062/05, LEX nr 186167, iż uchylenie lub zmiana prawomocnego wyroku sprawa, że spełnione na jego podstawie świadczenie jest nienależne w rozumieniu przepisów Kodeksu cywilnego – art. 410 i następnego k.c.

Z sytuacją przedstawioną w powyższych judykatach mamy do czynienia w niniejszej sprawie, gdyż pozwany pracownik, w oparciu o tytuł wykonawczy – prawomocny wyrok Sądu Rejonowego – Sądu Pracy w Z. z dnia 28 stycznia 2011 r., sygn. akt IV P 18/10, zaopatrzonej w klauzulę wykonalności, wyegzekwował na drodze postępowania egzekucyjnego od powodowego pracodawcy zasądzone na jego rzecz świadczenie w postaci wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, a następnie, w wyniku także uwzględnienia w tej części skargi kasacyjnej powoda, po ponownym rozpoznaniu sprawy zaskarżonej przez pracodawcę w/w orzeczenie sądu pierwszej instancji zostało częściowo zmienione wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 27 stycznia 2014 r., sygn. akt VII Pa 164/13 i ostatecznie zasądzone od pracodawcy na rzecz pracownika wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy zostało obniżone do kwoty 8.920,80 zł brutto.

W kontekście powołanego jak wyżej orzecznictwa sądowego uprawniona jest zatem teza, że tak uzyskane przez pozwanego pracownika świadczenie jest świadczeniem nienależnym w rozumieniu art. 410 § 2 k.c., wobec odpadnięcia podstawy prawnej wzbogacenia pracownika.

Zgodnie bowiem z tym przepisem świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia.

Regulacja normatywna art. 405 k.c. stanowi natomiast, że kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości.

W ocenie sądu *meriti* jako chybiony jawi się zarzut podnoszony przez pozwaną oparty na przepisie art. 409 k.c., który to przepis przewiduje, iż obowiązek wydania korzyści lub zwrotu jej wartości wygasa, jeżeli ten, kto korzyść uzyskał, zużył ją lub utracił w taki sposób, że nie jest już wzbogacony, chyba że wyzbywając się korzyści lub zużywając ją powinien był liczyć się z obowiązkiem zwrotu.

Zgodnie z utrwalonym i jednolitym orzecznictwem sądowym, zasadne powołanie się na wygaśnięcie obowiązku wydania korzyści wymaga nie tylko udowodnienia jej zużycia lecz nadto takiego zużycia, które powoduje trwający brak wzbogacenia.

Gdy korzyść stanowią sumy pieniężne nie wystarcza zatem samo ich wyzbycie się (wydatkowanie). Chodzi o takie wydatkowanie, które nie pozostawia stanu wzbogacenia. Zainwestowanie (w całości lub w części) walorów pieniężnych lub dokonanie ich „zamiany” na dobra materialne będące własnością tego, kto uzyskał korzyść nie czyni zadość przesłankom wygaśnięcia obowiązku wydania korzyści.

Dopiero ustalenie braku wzbogacenia pozwala na rozważenie kwestii powinnośi liczenia się z obowiązkiem zwrotu korzyści.

Wzbożony nie odpowiada za przypadkową utratę przedmiotu wzbożenia ani za takie jego zużycie, które definitywnie likwiduje wzbożenie, czyli za zużycie bezproduktywne. Odpadnięcie wzbożenia następuje wyłącznie wtedy, gdy zużycie (utrata) korzyści nastąpiły bez surogatu i bez żadnej korzystnej zmiany w innej części majątku wzbożonego, a zatem gdy nie ma różnicy między obecnym stanem majątku a stanem, który by istniał, gdyby nie doszło do bezpodstawnego wzbożenia.

Z art. 409 k.c. wynika, że przesłankami wygaśnięcia obowiązku zwrotu są zużycie lub utrata korzyści, dokonujące się w kwalifikowany i obiektywny sposób, a także brak świadomości okoliczności wskazujących na istnienie obowiązku zwrotu.

Nie każde zużycie lub utrata prowadzi więc do wygaśnięcia zwrotu, ale tylko takie, które w sposób wymierny i dający się obiektywnie ustalić powoduje ustanie wzbożenia, a nadto nie towarzyszy mu określony stan wiedzy wzbożonego.

O zakresie zwrotu świadczenia nienależnego decyduje powinność przewidywania obowiązku zwrotu. (...) oznacza zarówno sytuację, w której zobowiązany do zwrotu wiedział, że korzyść mu się nie należy, jak również sytuację, gdy, co prawda, był subiektywnie przekonany, iż korzyść mu się należy, lecz na podstawie okoliczności sprawy obiektywnie powinien się liczyć z możliwością obowiązku zwrotu. Uwalnia od konieczności zwrotu tylko takie zużycie, które nie łączy się z uzyskaniem ekwiwalentu czy też innej korzyści dla majątku wzbożonego. Wszelkie zatem przypadki wyzbycia się (utraty) korzyści połączone z zaoszczędzeniem sobie wydatków z własnego majątku przesłanki tej nie wyczerpują. Spłata własnego długu, choć prowadzi do wydania części środków pieniężnych składających się na przedmiot nienależnego świadczenia, nie wpływa na umniejszenie stanu wzbożenia, skoro przez zapłatę długu zmniejszyły się pasywa, a tym samym nastąpił wzrost majątku wzbożonego.

Ciężar dowodu tzw. zużycia konsumpcyjnego uzyskanej korzyści obciąża zobowiązanego do zwrotu – wzbożonego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2010 r., II PK 272/09, LEX nr 622203, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2008 r., I PK 247/07, OSNP 2009/17-18/223, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 września 2013 r., I ACa 389/13, LEX nr 1392088, wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 21 grudnia 2012 r. , I ACa 666/12, LEX nr 1289570, wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 29 sierpnia 2013 r., II Ca 561/13, wraz z uzasadnieniem, Portal Orzeczeń Sądów Powszechnych).

Transponując przedstawione jak wyżej poglądy prawne na grunt rozpatrywanej sprawy stwierdzić należy, iż pozwany pracownik, w ocenie sądu pracy, nie udowodnił w toku postępowania sądowego prowadzonego w niniejszej sprawie, aby otrzymane przez niego świadczenie nienależne zużył w całości na cele konsumpcyjne i tym samym ustalił w sposób prawnie skuteczny jego stan wzbożenia, o jakim mowa w zacytowanym powyżej przepisie art. 409 k.c.

Nie budzi natomiast wątpliwości, iż obowiązek udowodnienia tych okoliczności, zgodnie z podstawową regułą rozkładu ciężaru dowodowego wyrażoną w art. 6 k.c. w związku z art. 300 k.p., spoczywał na pozwanej, gdyż to ona wywodziła z tego faktu korzystne dla siebie skutki prawne.

Tymczasem pozwana na poparcie swoich twierdzeń w tym zakresie, tj. odnośnie bezproduktywnego zużycia uzyskanej korzyści majątkowej kosztem powodowego pracodawcy, nie powołała żadnego dowodu, w tym nawet z przesłuchania stron.

Ponadto jeśli pozwana , jak twierdziła, zużyła uzyskaną korzyść m.in. na spłatę zaciągniętych pożyczek, to nie można mówić w tym zakresie o tzw. zużyciu konsumpcyjnym, co jest, w świetle przytoczonego jak wyżej orzecznictwa sądowego, jedną z niezbędnych przesłanek do prawidłowego zastosowania przepisu art. 409 k.c.

Zważyć należy także, iż środki finansowe, w wyniku skutecznej egzekucji komorniczej przeprowadzonej w sprawie o sygn. akt KM 2075,12 zostały przekazane do dyspozycji pozwanej w dniu 24 października 2012 r., co wynika z wyciągu z rachunku bankowego pozwanej, tymczasem odpis skargi kasacyjnej powodowego pracodawcy z dnia 3 stycznia 2013 r. został doręczony profesjonalnemu pełnomocnikowi pozwanej ustanowionemu w sprawie o sygn. akt IV P 18/10 około dwa i pół miesiąca później, tj. w dniu 11 stycznia 2013 r. i zdaniem sądu należy przyjąć, że pozwany pracownik

już w tej dacie powinien był liczyć się z obowiązkiem zwrotu uzyskanej korzyści, co wyklucza zastosowanie normy prawnej wyrażonej w art. 409 k.c.

Nie można także stracić z pola widzenia, iż pozwana w tym czasie miała ustalone prawo do świadczenia emerytalnego, co pozwalało na zaspokojenie jej podstawowych potrzeb życiowych.

Wobec zatem nie udowodnienia przez pozwaną zużycia uzyskanej kosztem powoda korzyści materialnej w sposób bezproduktywny i konsumpcyjny, powołany przez pozwaną przepis art. 409 k.c. nie mógł być w przedmiotowej sprawie stosowany.

Brak jest także w niniejszej sprawie podstaw do rozpatrywania roszczenia powoda w aspekcie naruszenia przez pracodawcę klauzul generalnych wyrażonych w art. 8 k.p., w tym w szczególności uchybienia zasadom współzycia społecznego, czy też w kontekście regulacji normatywnej zawartej w art. 411 pkt 2 k.c., zwłaszcza, iż klauzule te mogą być stosowane jedynie w sytuacjach wyjątkowych.

Z tych też względów żądanie strony powodowej podlegało na podstawie art. 405 k.c. w związku z art. 410 § 1 i 2 k.c. i w związku z art. 300 k.p. co do zasady uwzględnieniu, z tym, iż zostało ono zgłoszone, zdaniem sądu pierwszej instancji, w wygórowanej wysokości.

Ostatecznie sąd podzielił w tym zakresie argumentację i „rozliczenie wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy” (karta 45 akt sprawy) przedstawione jako załącznik do pisma pozwanej z dnia 21 stycznia 2015 r. (karta 44 akt sprawy), gdzie pozwana w sposób prawidłowy określiła wysokość korzyści majątkowej jaką uzyskała wskutek świadczenia nienależnego na kwotę 15.840,51 zł.

Z poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych wynika bowiem, iż pozwana, w wyniku wszczętej egzekucji w sprawie o sygn. akt KM 2075/12, otrzymała tytułem należności głównej i kosztów zastępstwa w procesie, po pobraniu przez komornika sądowego zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych, kwotę 26.017,04 zł.

Fakt ten wynika w sposób jednoznaczny z przedłożonego przez pozwaną do akt sprawy wyciągu z jej rachunku bankowego za okres od dnia 15 października 2012 r. do dnia 30 października 2012 r.

Ponadto pozwana, w odpowiedzi na wezwanie strony powodowej z dnia 30 października 2012 r., wpłaciła na rzecz Narodowego Funduszu Zdrowia ubezpieczeniową składkę zdrowotną w kwocie 2.458,36 zł oraz dodatkowo przekazała na konto bankowe powodowego pracodawcy kwotę 4.339,91 zł tytułem wymagalnych, „zusowskich” składek ubezpieczeniowych.

Pozwana, jak wskazała, otrzymała również z urzędu skarbowego zwrot kwoty w wysokości 2.838,00 zł w związku z zawyżeniem wysokości pobranej przez komornika sądowego zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych w trakcie prowadzonego postępowania egzekucyjnego w sprawie o sygn. akt KM 2075/12.

Ma zatem rację pozwany pracownik, że wartość uzyskanego bezpodstawnego wzbogacenia w następstwie dokonanego na jego rzecz świadczenia nienależnego, powinna być pomniejszona o tzw. obciążenia, daniny publicznoprawne, w postaci podatku dochodowego od osób fizycznych i składek na ubezpieczenia społeczne, odprowadzonych przecież nie na rzecz pozwanego pracownika i do jego dyspozycji, lecz stosownych instytucji, innych podmiotów, o czym stanowi zresztą wprost przepis art. 87 § 1 k.p.

W świetle powyższego sąd pracy ustalił, że pozwana otrzymała do swojej dyspozycji świadczenie w kwocie **22.056,77 zł**, a powinna otrzymać, w związku z prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 27 stycznia 2014 r., sygn. akt VII Pa 164/13, zmieniającym zaskarżony wyrok sądu pierwszej instancji, kwotę **6.216,26 zł netto** (8.920,80 zł brutto) tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, a zatem świadczenie nienależne jakie uzyskała zamyka się w kwocie **15.840,51 zł** (tj. 22.056,77 zł – 6.216,26 zł) i taką też kwotę sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda tytułem zgłoszonego roszczenia.

W tym miejscu wskazać należy również, iż jak wyjaśnił Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 26 lipca 2006 r., I ACa 268/06, LEX nr 284329, koszty postępowania egzekucyjnego nie są świadczeniem nienależnym w rozumieniu art. 410 § 2 k.c.

Podobne stanowisko zajął także Sąd Okręgowy w Świdnicy w wyroku z dnia 10 lutego 2015 r., sygn. akt II Ca 1019/14 (Internetowy Portal Orzeczeń Sądu Okręgowego w Świdnicy).

Reasumując, żądanie strony powodowej sąd uwzględnił do kwoty 15.840,51 zł, zaś w pozostałym zakresie powództwo, jako wygórowane i nie znajdujące oparcia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, podlegało oddaleniu.

O odsetkach ustawowych sąd rozstrzygnął mając na uwadze brzmienie przepisu art. 455 k.c. w związku z art. 300 k.p.

Powołana regulacja ustawowa art. 455 k.c. stanowi bowiem, że jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.

W wyroku z dnia 20 lutego 2009 r. , I ACa 1128/08, LEX nr 1120057, Sąd Apelacyjny w Warszawie wskazał, że świadczenie z bezpodstawnego wzbogacenia ma charakter bezterminowy, więc do określenia terminu jego spełnienia stosuje się przepis art. 455 k.c. (zob. także wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 4 września 2008 r., I ACa 635/08, LEX nr 516553).

Nie jest sporne pomiędzy stronami, że powód wezwał pozwaną do spełnienia w terminie 7 dni spornego świadczenia swoim pismem z dnia 18 kwietnia 2014 r. (karta 12 akt sprawy) i wprawdzie strona powodowa nie wykazała w jakiej dacie pismo (wezwanie do zapłaty) zostało doręczone pozwanej, to jednak sąd przyjął, że nastąpiło to najpóźniej w dniu 28 kwietnia 2014 r. , a więc tygodniowy termin do zapłaty upłynął z dniem 5 maja 2014 r. i licząc od dnia 6 maja 2014 r. pozwana pozostawała w zwłoce ze spełnieniem tego żądania.

O odsetkach ustawowych sąd orzekł także na podstawie art. 481 § 1 i 2 zdanie pierwsze k.c. w związku z art. 300 k.p.

Działając na podstawie art. 320 k.p.c. sąd uwzględnił również wniosek pozwanej dotyczący rozłożenia zasądzonego świadczenia na trzy kwartalne raty.

Zgodnie z art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie mieszkania – wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia.

Jak wynika z brzmienia cytowanego przepisu rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty albo wyznaczenie odpowiedniego terminu do spełnienia świadczenia jest możliwe tylko „w szczególnie uzasadnionych wypadkach.”

W judykaturze i doktrynie przyjmuje się powszechnie, że takie wypadki zachodzą, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłocznie lub jednorazowo byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody.

Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 kwietnia 2015 r., II CSK 409/14, LEX nr 1677131, przepis art. 320 k.p.c. upoważnia sąd orzekający do wzięcia pod rozważę przy wydaniu wyroku, czy jego orzeczenie będzie mogło być wykonane bez potrzeby przeprowadzenia egzekucji, zwłaszcza czy pozwany będzie w stanie spełnić zasądzone świadczenie jednorazowo. Przesłanką zastosowania tego przepisu jest ustalenie, że w danej sprawie zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony; decydują o tym okoliczności konkretnej sprawy. W zasadzie chodzi o okoliczności dotyczące pozwanego dłużnika, jego sytuację osobistą, majątkową, finansową, rodzinną, które powodują, że nierealne jest spełnienie przez niego od razu i w pełnej wysokości zasądzanego świadczenia. Przyjmuje się, że np. za zastosowaniem omawianego przepisu przemawia sytuacja, w której pozwany uznaje powództwo i podnosi, że nieuregulowanie długu jest spowodowane wyłącznie jego złą sytuacją majątkową. Rozważając rozłożenie zasądzanego świadczenia na raty, sąd orzekający nie może jednak nie brać pod rozważę sytuacji wierzyciela. Również jego trudna sytuacja majątkowa

może bowiem co do zasady przemawiać przeciwko rozłożeniu zasądzonego świadczenia na raty, ponieważ sąd nie powinien działać z pokrzywdzeniem wierzyciela.

Sąd pierwszej instancji w realiach badanej sprawy doszedł do przekonania, że znaczna wysokość zasądzonego od pozwanej na rzecz powoda świadczenia z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia, jak również aktualna sytuacja majątkowa i zdrowotna pozwanej przemawiają za zastosowaniem wobec niej dobrodziejstwa z art. 320 k.p.c., gdyż pozwana nie jest w stanie od razu i w pełnej wysokości uiścić zasądzonego świadczenia, co dodatkowo wiązałoby się z niepowetowaną dla niej szkodą.

Za występującymi u pozwanej problemami, dolegliwościami zdrowotnymi przemawia chociażby fakt, że w trakcie prowadzonego w niniejszej sprawie postępowania sądowego pozwana korzystała przez okres 3 tygodni z leczenia sanatoryjnego (karta od 62 do 63 odwr. akt sprawy).

W ocenie sądu wyznaczenie ratalnego terminu płatności zasądzonego od pozwanej świadczenia, umożliwia z jednej strony wykonanie pozwanej orzeczenia w sposób dla niej najmniej dotkliwy (bez konieczności wszczęcia przez wierzyciela komorniczego postępowania egzekucyjnego) i nie narażający na nadmierne straty , z drugiej zaś strony uwzględnia słuszny interes powoda i nie naraża go na dalsze szkody, pozwalając na skuteczne i stosunkowo szybkie zaspokojenie jego uzasadnionego roszczenia w pełnej wysokości.

Rozkładając w/w świadczenie na raty sąd miał także na względzie treść zasady prawnej przyjętej przez Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 22 września 1970 r., III PZP 11/70, OSNC 1971/4/61, w myśl której rozkładając z mocy art. 320 k.p.c. zasądzone świadczenie pieniężne na raty, sąd nie może – na podstawie tego przepisu – odmówić przyznania wierzycielowi żądanych odsetek za okres do dnia wydania wyroku zasądzającego świadczenie; rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty ma jednak ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat.

Orzeczenie o kosztach procesu znajduje natomiast swoją podstawę prawną w przepisie art. 100 zdanie pierwsze k.p.c., tj. według wyrażonej tam zasady stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu, w związku z art. 108 § 1 zdanie pierwsze k.p.c.

Z kwoty 26.914,00 zł , stanowiącej wartość przedmiotu sporu, została zasądzona od pozwanej na rzecz strony powodowej kwota 15.840,51 zł stanowiąca w przybliżeniu 59% wartości przedmiotu sporu.

Zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu (art. 100 zdanie pierwsze k.p.c.) , strony powinny ponieść jego koszty w takim stopniu, w jakim przegrały sprawę, a zatem powód w 41%, a pozwana w 59%.

Koszty procesu łącznie wyniosły 4.946,00 zł, w tym po stronie powoda 3.146,00 zł (tj. opłata stosunkowa od pozwu – 1.346,00 zł i wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika procesowego powoda – 1.800,00 zł ustalone w oparciu o przepisy § 11 ust. 1 pkt 2 w związku z § 6 pkt 5 i w związku z § 2 ust. 1 i 2 zdanie pierwsze rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r. , poz. 490 ze zm.) i po stronie pozwanej 1.800,00 zł (tj. wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika procesowego pozwanej określone w oparciu o przepisy § 12 ust. 1 pkt 2 w związku z § 6 pkt 5 i w związku z § 2 ust. 1 i 2 zdanie pierwsze rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r. , poz. 461 ze zm.).

W tym miejscu wyjaśnienia wymaga, że w świetle regulacji § 2 ust. 1 i 2 powołanych odpowiednio jak wyżej rozporządzeń wykonawczych, sąd nie znalazł w realiach rozpatrywanej sprawy podstaw do ustalenia stawki wynagrodzenia pełnomocników stron na poziomie wyższym od przewidzianych tam stawek minimalnych.

Za takim rozstrzygnięciem przemawia bowiem charakter przedmiotowej sprawy, która nie należała do szczególnie skomplikowanych i zawiłych, jak również nakład pracy pełnomocników stron, który był typowy, standardowy.

Powoda zatem, zgodnie z powołaną j/w zasadą, powinny obciążać koszty w kwocie

2.027,86 zł (4.946,00 zł x 41 %), skoro jednak faktycznie poniósł koszty w kwocie 3.146,00 zł, należy mu się zwrot kwoty **1.118,14 zł** (3146,00 zł – 2.027,86 zł) tytułem kosztów procesu, którą to kwotę sąd zasądził na jego rzecz od pozwanego pracownika na podstawie art. 100 zdanie pierwsze k.p.c., stosując właśnie zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu.

Tak też stosowanie tej zasady w praktyce zostało przedstawione w „Metodyce pracy sędziego w sprawach cywilnych” pod red. H. P., wyd. L. N., W. 2012 r., str. 254- 255.

Z przedstawionych jak wyżej motywów sąd orzekł zatem jak w sentencji wyroku.